

A
6272. 1376 (Leht 24)
N° 4476

Vina liittemine.

S o n t i o n — — —
S o l l u t — — —
Todikud, se on teil parras !
Venna, keige surem warras,
Risun, pettan igga pä',
Nago mees, fel wolli kä.
Neärist Neäri vimast märjad
Orjate, kui künni-härjad,
Lässen teid, mis tahhan, tehha,
Waesust, wallo, häbbi nähha :
Ikka ollete ni walmis,
Arwate : se on jo tarwis.
Juuksed sassis, ihho paljas,
Künarnukkud, warwad väljas,
Tühhhi köht ja narrud faelas,
Nenda ollete mo paelas.
Tuikudes ja warrutades,
Verrist suud ja silmi landes,
Körmsu läwwel, soppa aukus,
Kuhho kegi mahha tukkus,
Kus teid külla lapsed naerwad,
Sead ümber weretawad —
Tunnistate minno väggi,
Mis teid sea-wennaaks teggi ;
Siiski mulle truiks jäte,

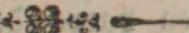

Nõmoga, mis kässin, tete.
 Jäge truiks, eks olle parras,
 Kui teid keige surem warras
 Paljaks risub, hukka sadab,
 Teie meelt ja möistust wöitab ?
 Tahhab kegi lojus olla,
 Kes wöib sellel appi tulla ?

Keige laia taewa al,
 Iggas rikis, iggal maal
 Risun, et keik rahwas näwad,
 Siiski minno söbraks jäwad ;
 Mitto meest weel kütwad peale,
 Lõstwad rõõmast omma heale,
 Et nad minnust hulluks janud,
 Rahhast, warrast ilma jänud.
 Ehk ma kül fui walli mees
 Ummo tuttarw rahwa ees,
 Mõnda tappan, mõnda risun,
 Mõnda üena paljaks kissun.
 Mõnda sadan surma hauda,
 Mõnda wangi, mõnda rauda,
 Mõnda sadan ißegi
 Saggedast ka Sibberi.
 Kes mind sellepärrast pölgab,
 Ehk mo nimme ärrasalgab ?
 Eks ma olle ilma ees
 Iksa aus ja kulus mees ?
 Surem hullk mind maiteta püüdwad,
 Milpodes mo nimme hüüdwad,

Jätwad tööd ja teggo ruttu ;
Ehk kül raiskan uende nähhes
Kambris, aitaē, kirētus, rehhes,
Rahha, wilja warrandust, —
Ei se te neil pahhandust,
Sest et minno peale lootwad,
Minnust julgust, rammo ootwad.
Mönned arwa hulga seast
Wiblawad mind nörgast peast,
Püüdwad minno nimme laita ;
Algga se ei tahha aita :
Sure hulgaka on welli,
Kuida se jo wannast olli.
Mönned mind kül mahhajätwad,
Teised jäalle röömsast wötwad.
On nad moga aega wiitnud,
Minno nimme lauldes kiitnud,
Kunni künna küllalt sanud,
Jodik förtso mahhajänud. —
Arukab ta, oh waene ello !
Siis on mehhel pea wallo,
Käed wae sed wärrisewad,
Jallad tuigo taigo käiwad :
Löpko au ja warrandus —
Körtsus pea parrandus !
Minna, pitka torro wessi,
Ollen rahval kallis assi,
Maggusam kui färje messi ;
Minno tahtjad, need ei wässi ;
Mehhed jätwad naesed mahha,

Makēwad mo eest kallist rahha,
Jätwad ommad lapsed nälgas;
Lewad minno pärrast wölgas;
Sest ma tahhan ennast kita,
Nikkaks samist mahha nita,
Töprd, eks se olli töessi,
Minna teie maggas messi?
Minnuta teil järgest viin,
Teie ainus rõõm on — — viin.
Agga mis ma unnustasin,
Muttul ütlemata jätsin:
Wennemale ma ei lähha,
Seal saan omma häbbi nähha;
Seal on rahwas arro sanud,
Et ma neile kahjo teinud.
Olge rõõmsad, minna jään
Teie jurre, funni nään,
Et ka üsna waejeks jäte,
Önnetusse sisse sate,
Eks ma naerdes lähhan siie,
Se on ikka wina wiis.

ENSV TÄ
Kirjanud muuseumi
Arhiiviramatukogu

39400